

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 52.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940103984/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

christne Religion, og det maatte da være et besynderligt haardhjertet og følesløst Barn, som ikke lod sig paavirke af en Lære, som indeholder alt hvad der kan, og hvad der ene kan frelse os fra Fortabelse.» – Saa synes jeg, de Fleste maae være haarde og følesløse, eller jeg maa have været usædvanlig uheldig med mine Bekjendte, thi blandt dem har jeg kun truffet yderst Faa, som vare Christne mere end blot af Navn. Er Troen ikke saa levende i dem, at den hæver dem over Egenkjerlighed, Misundelse, og alle verdslige Tilbøieligheder, saa er den vist langt fra istand til at frelse dem fra Fortabelse. – »Tør jeg spørge om De dømmer Andres Religion efter Deres egen?» spurgte han skarpt. – Min Religion er ingen Hemmelighed, svarede jeg, men jeg frygter rigtignok for, at De, Hr. Pastor, ikke vil være tilfreds med den. Jeg troer paa Gud, og elsker ham over Alt i Verden, men netop derfor kan jeg ikke forstaae al den Tale om Guds Vrede, Arvesyndens Forbandelse o.s.v., som er Grundvolden for den christelige Religion. Jeg har aldrig havt den Følelse, at der behøvedes en Mægler mellem Gud og mig. De undrer Dem vist over hvad jeg siger! Jeg har kanske ogsaa Uret, men allermest Uret vilde det dog være, om jeg forstulte mig. Al den Anger og Frygt og Omvendelse, der tales om fra Prædikestolen, kjender jeg slet ikke til. Jeg gaar med freidigt Mod den Vei, jeg erkjender for den rette, og at vende om vilde just være Syndefald for mig. »De kjender ikke til Anger og Frygt!» udbrød han heftig: »De mener ikke at have Omvendelse behov! Det er en Hovmod, som kun har sin Lige i den Letsindighed, hvormed De omrøler de helligste og alvorligste Gjenstande. Har De da aldrig følt syndige Tilbøieligheder i Deres Sjæl? Aldrig følt, hvorledes den er hildet i Syndens Lænker, som den ikke selv har Kraft til at afkaste? De benægter Syndefaldet paa samme Tid som enhver af Deres Ytringer er en Synd, en Gudsbe-spottelse, som ikke vil blive ustraffet!«

Den heftige og uskaansomme Manøer, han tog Sagen paa, forekom mig lige upassende for hans Alder og Stand, og bragte ogsaa mig lidt i Oprør, saa jeg svarede temmelig utaalmodigt: Det troer jeg, oprigtig talt, ikke! Vorherre holder vist mest af, at man siger sin Mening, naar man gjør det paa en passende Maade, og ikke skaanseløst river ned paa Andres. Bedrag er ham vist mest af Alt imod, hvad enten det er Selvbedrag eller Bedrag mod Andre, frivil-

ligt eller ubevidst. De misforstaaer mig aldeles, naar De troer, jeg mener, jeg er fri for Synd; saa vilde jeg sige, min Indbildskhed kun fandt sin Lige i min Dumbhed. Hvad jeg mener, er kun, at Den ikke er falden for Synden, som kjæmper imod den. Den har aldrig saaledes underkuet mig, at jeg har følt min Sjæl berøvet sin Frihed og Kraft. Meget meer, er jeg som oftest tilmode, som om jeg, med Guds Hjælp, var istand til at gjøre alt, hvad jeg erkjender for godt og rigtigt! – Vognen kjørte for Døren; jeg reiste mig, og Præsten sagde med et dybt Buk og et Smil, som skulde være satirisk: »Da gratulerer jeg Dem til en Almagt, De fremfor alle andre Mennesker er i Besiddelse af, og ønsker kun, at deri maa være indbefattet Magt til at benytte den vel.« Jeg takkede ham for hans gode Ønsker, neiede, og kjørte hjem.

Budet, som skal bringe Brevet paa Posthuset, venter, saa jeg maa gjøre en hastig Ende derpaa, skjøndt jeg havde meget mere at tale med Dig om.

Din
Clara Raphael